

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Certioribus præmissis refelluntur diversæ explicationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

libertatis post plenam determinationem, quam antea habuit: sed habet eadem: ergo.

Confirmatur primò. Si dæmon esset naturaliter inflexibilis, tunc dæmonis obstinatio in peccato non esset culpabilis, siquidem haberet intrinsicam impotentiam respiciendi.

Confirmatur secundò. Sequeretur, quòd etiam bonus Angelus esset naturaliter inflexibilis in bono supernaturali: sed hoc est absurdum; cum juxta doctrinam de gratia ad perseverandum in bono supernaturali gratia DEI sit simpliciter necessaria.

Respondeo, distinguendo majorem, quando habet eadem principia in eadem suppositione & circumstantiis, concedo; in diversis, nego. Sed habet eadem principia post determinationem in diversa suppositione, concedo, in eadem, nego minorem & consequentiam.

Nam post determinationem supponitur iudicium cum plena consideratione & deliberatione adharens objecto, quod ante inflans determinationis nondum supponitur.

Ad 1. Confirmationem, nego sequelam, ut enim obstinatio ipsius sit culpabilis, sufficit, quòd sit ipsi libera in sua causa, eamque potuerit deponere potentia antecedente, est non amplius possit potentia consequente: Unde etiam ipsius impotentia intrinseca respiciendi non est impotentia antecedens, sed consequens.

Ad 2. confirmationem Respondeo distingo, quando sequelam. Esset naturaliter inflexibilis in bono supernaturali, h. e. juxta inclinationem suæ naturæ, & tamen dependenter ab adjutorio gratiæ, concedo, independenter ab illo, nego.

ARTICULUS II.

Quomodo dæmones ab igne infernali torquentur?

SUMMARI.

1. Dæmones præter penam damni sustinent penam sensus.
2. Idque in inferno.
3. Quamvis plures vagentur extra infernum.
4. Ignis infernalis est verè corporeus.
5. Rejicitur sententia dicens spiritus cruciari in potentia sensitiva.
6. Neque consistit pena sensus in apprehensione ignis nocivi.
7. Neque in immediata productione tristitia.
8. Neque in productione caloris intra substantiam spiritus.
9. Neque in productione qualitatis fedantis.
10. Pena sensus consistit in alligatione ad ignem infernalem.
11. Effectivè causata.
12. Et violenter impediente spiritum à sua naturali operatione.
13. Quam sequitur summus dolor, & tristitia.
14. Autoritates objectæ exponuntur.
15. Hæc alligatio non pertinet ad penam damni.
16. Nec est æqualis in omnibus.
17. Nec dæmones in aère vagantes hæc penam sunt liberi.
18. Sensus D. Augustini de penis alterius mundi.

§. I.

Certioribus præmissis, refelluntur diverse explanationes.

1. Certum est primò, dæmones præter penam damni, quæ est perpetua exclusio à regno colorum, & carentia visionis beatificæ, sustinere penam sensus, hoc est, cruciatum & molestiam, quæ extrinsecus ab igne infernali, seu instrumento Divinæ justitiæ infligitur, veluti constabit ex dicendis.
2. Certum est secundò, De fide, dari locum tam dæmonibus, quam aliis damnatis punien-

dis deputatum, ut constat ex Sap. 5. *Taliter dixerunt in inferno, hi, qui peccaverunt. Luc. 16. Mortuus est dives, & sepultus in inferno.* 2. Petr. 2. *DEVS Angelis peccantibus non spernit, sed rudentibus inferni detrahit in naturam tradidit cruciandos.*

Certum est tertio. De facto ex speciali ordinatione DEI plures dæmones extra infernum, & in hoc aère vagati, unde etiam *æthere patres* nominantur, & colligitur ex Job. 1. *Eph. 2.*

Certum est quarto. Ignem infernalem esse verum ignem corporeum, non Metaphoricum, quo non modò damnatorum corpora post resurrectionem, sed etiam animæ & dæmones verè realiter cruciantur, ut est constans Catholicorum doctrina delumpta ex Matth. c. 25.

Magna tamen est difficultas in explicanda actione, quæ ignis ille corporeus cruciet & affligit spiritus sensus omnis expertes, & dolentissime qualitatis, quam ignis in corporibus producit, incapaces; semperque facilius est, in hoc puncto sententias aliorum refellere, quam propriam statuere.

Dixerunt igitur aliqui primò. Cum anima separata etiam separari potentia sensitiva, quæ anima possit sentire calorem & actionem ignis, de illa tristari.

Sed contra est primò. Quòd hæc opinio nondum explicat, quomodo dæmones cruciantur constituti omni potentia sensitiva. Secundò. Actus potentia sensitiva, ut arguit S. D. q. 26. de ver. a. 1. non possunt exerceri extra corpus, cum alioquin animæ brutorum non minùs essent incorruptibiles, quam anima intellectiva. Tertio. Quia sentire qualitatem sensibilem non est malum, sed perfectio sensus, nisi illa qualitas sentiatur & cognoscatur ut nociva. Igitur remanet ostendendum, per quid illa qualitas esset nociva animæ separata.

Dixerunt

Dixerunt alii secundò. Demones & animas ab igne pati, eò quòd apprehendent ignem sibi esse nocivum. Sed contra est primò. Quòd hęc ratione contra proprietatem verborum S. Script. pœna pœna Spirituum damnatorum efficiatur meo-rica & imaginaria; nec tam ab igne, quam sua imaginatione Spiritus torquerentur. Contra est secundò. Illa apprehensio vel foret vera, vel falsa: Si vera, jam supponit ignem nocivum esse; adeòque præter apprehensionem debet aliud quid assignari, per quod ignis fiat nocivus. Si falsa, tunc DEUS positivè concurreret ad errorem & falsitatem, quippe à quo pœna principaliter infligitur, & species hoc modo repræsentativè infligetur: sed hoc est absurdum: ergò.

Dixerunt alii tertio: Quòd ignis immediate producat in damone tristitiam, quam mediante qualitate dolorifera producat in anima conjuncta corpori.

Sed contra est, quòd implicat actus vitalis absque suo objecto: sed pro actu vitali tristitia hic nullum supponeretur objectum, hoc enim esset qualitas dolorifera; quæ tamen nulla est.

Dixerunt aliqui quarto. Ignem infernalem per productionem sui caloris in substantia Spiritus damnati, eò modo cruciare Spiritum; quo modo corpora cruciat. Contra enim est primò. Quòd nulla potius sit proportio inter qualitates corporeas; & potentias spirituales, quò modo ergo Spiritus recipiet calorem? Secundò. Si Spiritus reciperet calorem, quid ille calor molesti inferret Spiritui; quòdnam ejus temperamentum laderet? cum non alia ratione corpori sit molestus, quam quia ejus temperamentum totamque compagem dissolvit, & in ignem convertit.

Dixerunt alii quinto. Ab igne infernali produci qualitatem sadantem, & deturpantem substantiam Angeli; uti ex opposito per gratiam beneficentem eadem substantia exornatur, & hujusmodi qualitatis perpetuo aspectu & consideratione demones torqueri. Sed contra est, quòd illa qualitas sadans deberet à substantia Angeli auferre aliquem decorem & perfectionem naturalem; sadans quippe, quæ auferret decorem Angelorum supernaturalis, est macula peccati mortalis, quæ non est Angelorum pœna; sed culpa: atqui non offendit ista sententia, quisquam decorem naturalem per ignem infernalem Angelo sit deperditus, siquidem naturalia in demonibus manerunt integra.

In hoc labyrintho variarum opinionum sequendum est filium Angelici Doctoris, juxta cuius mentem sit.

CONCLUSIO. Pœna sensus, quam Spiritus damnati patiuntur, consistit (1.) in eorum alligatione ad ignem infernalem (2.) quam ipse ignis efficiere causat (3.) in eorum intellectu Divinâ virtute producendo qualitatem spiritualem impeditivam, ne alibi operari possint (4.) simulque excitationem ad perpetuam considerationem hujus alligationis. S. D. hic, & 4. contr. gentes. c. 90.

Prima pars, quòd demones alligatione puniantur, constat in primis ex loco Script. supr. cit. Ex Epist. S. Judæ. *Vinculis æternis sub caligine referovatur Apoc. 20. misit eum in abyssum, & clausit.*
R. P. Mezg. Theol. Schol. Tom. I.

& signavit super illum. Ratio quoque est, quòd ejusmodi alligatio maximam molestiam interat Spiritibus, qui suapte naturâ liberi, ac super omnem corpoream haturam elevati per hanc alligationem quoad suas potentias & operationes corpori subiciuntur & impediuntur, ne pro suo libitu in alia loca & corpora operationem suam exercere, seque ab uno in aliud liberè transferre possint. Nec alius modus torquendi est assignabilis, ut ex aliorum opinionum refutatione constat.

Secunda pars, quam tradit S. D. q. 26. d. 11. Verit. a. 1. probatur. S. Scriptura exponenda est cum proprietate, quamdiu nullum sequitur inconveniens; sed Verba S. Scriptura significant veram & physicam actionem, quæ Spiritus ab igne detinentur, veluti cum dives Epulo queritur Luc. 16. *Crucior in hac flamma.* Adde, quòd sine effectiva alligatione non rectè intelligi possit violenta depressio & subjectio Angeli sub igne corporeo, quæ tamen requiritur ad hoc, ut Angelus non solum violenter in igne, sed etiam ab igne detineri; & torqueri dicatur.

Tertia pars probatur. Non potest Angelus violentè & effectivè detineri, nisi effectivè impediat ab actione intellectiva formaliter immanenti, & virtualiter transeunti; quia Angelus non nisi per imperium prædicum intellectus formaliter immanens, & virtualiter transeus in loco constituitur, ut dictum disp. 28. a. 2. Sed hoc non potest intelligi, nisi Angelus Physicam entitatem ab igne productam recipiat in intellectu, per quam ab ejusmodi operatione elicenda impediatur: ergo. Jam verò illa Physica entitas non est substantia, ut per se patet: non ubi modale, quòd nullibi admittimus, restat ergo ut sit qualitas, non quidem corporea, cujus in subjecto spirituali nulla est capacitas; ergo spiritualis.

Quarta pars inde constat, quòd in demonibus perpetuò sit summus dolor, & tristitia; sed hæc requirunt apprehensionem mali disconvenientis; ergo demones continuò excitantur ad considerationem hujus alligationis, veluti mali sibi summè disconvenientis.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Obijcies primò. S. Script. & PP. in tormento ignis infernalis plus insinuare, quam solam detentionem & alligationem, nam dives Epulo cit. q. 16. *Luca*, non dixit tantum, detineor, sed *crucior in hac flamma.*

Respondeo plus significari à Scriptura & PP. quam alligationem, prout ista significat solam præsentiam in loco, concedo, prout significat violentam subjectionem ad corpus locans, & impedimentum operationum connaturalium, nego.

Objic. secundò. Alligatio ad locum videtur magis pertinere ad pœnam damni, quam sensus, cum etiam pueri limbo detenti sint loco alligati, nec tamen ex communi Theologorum sententia patiantur pœnam sensus.

Respondeo negando antecedens, & ratio patet ex modò dictis, quia alligatio, de qua loquimur, ultra præsentiam importat violentam subjectionem

P p

nem